

Елин Пелин

Скорците

Най-после настъпиха по-топли февруарски дни. Слънцето изгрява вече по-рано. Спокойните утрини, напоени с лъчи, са пълни с обещания.

Един приятел, който ми пише от странство, между другото пита: „Дойдоха ли скорците?“

– Да, дойдоха, драги. Аз ще ти пиша малко повече за тях и зная, че това писмо ще ти направи по-хубав един ден.

Тая сутрин излязох рано. Слънцето току-що изгряваше. Небето над Борисовата градина блестеше. Върховете на тополите по булевард „Фердинанд“ бяха розови. На някои от тях бяха кацнали по няколко от първите наши гости и свиреха. Макар че бе доста хладно, те трепкаха с крила, къпеха се в първите лъчи и свиреха не много свободно, не много силно, но живо.

Там по пътя минаваше един бедняк, стар, увит в дрипи. Той се подпираше с тояжка и водеше за връв едно мършаво бяло кученце.

Той чу скорците, спря се и вдигна глава към тях. В погледа му светна нещо топло, добро, празнично. Какво казаха на неговото загрижено сърце, откъснато от всички човешки празници, тия предвестници на пролетта, тия приятели на младостта, тия вдъхновители на първи любовни срещи в околностите на града?

Навярно те събуждаха нещо в неговите спомени. Родното място, полето! Някое изворче, съществувало някога, с висока топола край него. Или той видя частици от своето детинство, станало му вече чуждо, не негово. Или душата на тоя съборен от живота човек трепна за мир, измамена от ония светли, чисти надежди, които така безпричинно ни вълнуват.

Тоя бедняк стоя дълго, гледа скорците и от време на време казваше нещо на малкото си кученце, което се дърпаше да си върви.

Да, скорците дойдоха. Няма лъжа, пролетта настъпва. Полето в околностите на града блести чисто, хубаво и свежо. По него ясно се чертаят малки пътечки и по тях често се виждат да вървят бавно прилепените силуети на млади двойки.

Скорците дойдоха. Така беше лани, по-лани, така е било всякога.

Но техните къси подсвирквания са толкова млади и живи! Розовите върхове на тополите са толкова нови и хубави, леките мъгливи изпарения пред начинаещия ден са тъй чисти, щото ми се струва, че тая предпролетна картина виждам за пръв път.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5767>]